

РЕШЕНИЕ

№ 31920

гр. София, 12.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
публично заседание на 02.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **3418** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 118, ал. 3, вр. ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на “Нибол” ЕООД с ЕИК[ЕИК], срещу Решение № 1040-21-136/20.02.2026г. на Директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (ТП на НОИ) - С. град, с което е отхвърлена жалбата на дружеството срещу Задължителни предписания изх. № ЗД-1-21-02092713/ 12.11.2025 г. на контролен орган към ТП на НОИ - С. град. Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно и неправилно. Обжалваните задължителни предписания били издадени при неправилно прилагане на материалното право и без обективни правни изводи в разрез с установените правно значими факти. С оглед на така изложеното, жалбоподателят моли съдът да постанови решение, с което да отмени изцяло оспореното решение.

Ответникът – Директор на Териториално поделение на Националния осигурителен институт, чрез процесуалния си представител в съдебно заседание, оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

От фактическа страна.

По повод писмо изх.№ 4023-21-628/06.10.2025 г. на началник на отдел „Парични обезщетение за безработица и гарантирани вземания“ (ПОБГВ) е възложено извършването на проверка по

разходите на ДОО на дружеството жалбоподател, за което е била издадена Заповед № ЗР-5-2Н02064692/08.10.2025 г., връчена на 05.11.2025г. на управителя В. Ф.. Повод за това са станали появили се съмнения в контролните органи относно съществувало осигурително правоотношение с работник в дружеството - Е. В. Д., която подала заявление за отпускане и парично обезщетение за безработица (ПОБ). При разглеждането му длъжностното лице по осигуряването за безработица в ТП на НОИ - С. град установява, че след прекратяване на трудовото й правоотношение с осигурител Детска градина № 61 „Шарено петле“ на длъжност „директор“, считано от 01.09.2025 г. от същата дата е назначена по трудово правоотношение на длъжност „Директор организация“ в „НИБОЛ“ ЕООД за кратък период от време, тъй като е прекратено на основание чл. 71, ал. 1 от КТ, считано от 15.09.2025 г.

Към писмото са приложени Заповед № П-006/15.09.2025 г. за прекратяване на трудовото правоотношение и Декларация вх.№1019-21 -17723# 1 /02.10.2025 г. от Е. В. Д. с попълнени данни относно трудовата й заетост в ЛИ БОЛ“ ЕООД. Декларирано е че е работила въз основа на трудов договор в дружеството на длъжност „Директор организация“, с място на полагане на труд офис - [населено място]. ж.к. „Д.“ 2. [жилищен адрес]; дата на постъпване 01.09.2025 г. и размер на получаваното възнаграждение 1500,00 лв.; за свободното работно място е научила от познати; като естество на извършваната работа лицето посочва – „обработка на документация и логистика на бусове и камиони под наем и транспорт“, а начин на придвижване до работното място е посочила – „Пеша“. Лицето декларира работното време с продължителност от 8 часа, а причини за прекратяване на трудовия договор – „Не смятат, че моите познания им вършат работа“.

Резултатите от проверката са обективирани от контролния орган в Констативен протокол № КП-5-21 -02091855/10.11.2025 г. Установено е че Е. В. Д. е била назначена в „НИБОЛ“ ЕООД по трудово правоотношение с трудов договор № 008/01.09.2025 г. на основание чл.70, ал. 1 от КТ, считано от 01.09.2025 г. на длъжност „Директор, организация“ с код по НКПД 11206005 - с основно трудово възнаграждение 1 500.00 лв., 8 часов работен ден. Екземпляр от договора е получен от служителя на 02.09.2025 г. Договорът е сключен със срок на изпитване до 6 месеца в полза на работодателя. Представен е Протокол за постъпване на работа към Трудов Договор № 008/01.09.2025 г. от 02.09.2025г.

Трудовото правоотношение на Е. В. Д. е прекратено със Заповед № П-006/15.09.2025г. на основание чл. 71, ал. 1 от КТ, считано от 15.09.2025г. Същата е връчена на лицето на 15.09.2025 г. В представената разплащателна ведомост за заплати за м.09.2025 г. е отразено, че на Е. В. Д. е начислено и изплатено трудово възнаграждение за 9 отработени дни с осигурителен доход - 675.00 лв. При извършена проверка в „Регистър на осигурените лица“ (Р.) е установено, че са подадени данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за м. 09.2025 г. за осигурителен стаж и доход, отразяващи данните от ведомостта за заплати.

Осигурителят е представил длъжностна характеристика на длъжността „директор организация“, връчена на 01.09.2025 г. на Е. В. Д.. Съобразно вписаното описание на работата, която следва да изпълнява назначенията на тази длъжност е да „намира товари, като следи транспортните борси, планира и управлява работата на шофьорите; проследява цялостния транспортен процес: анализира ежедневно местонахождението на автомобилите и наличните в системата на фирмата товари с цел постигане на оптимално натоварване на микробусите; контролира спазването на разпоредбите за труда на шофьорите и фирмените правила: указва действия на водачите при възникнали затруднения и проблеми от техническо или друго естество: мотивира водачите за оптимална работа при минимизиране на разходите: отчита работата на шофьорите и изготвя съответните отчети за работата с транспортните средства: отговаря за спазване на утвърдените срокове за транспортиране и доставка на товарите; носи отговорност при

забавяне на сроковете за доставки; отговаря за изрядността на документацията, свързана с транспортирането и доставянето на стоките, като следи за тях по приетите заявки от клиенти и др.“.

Образованието и квалификацията, както и професионалният опит на Е. В. Д. не съответстват на заеманата длъжност, като не са предоставени документи за образование, отговарящо на изискванията по предоставената длъжностна характеристика.

Съгласно данни от информационната система на НОИ, Справка за лицата, за които в персоналният регистър на НОИ е подадена информация от осигурител е видно, че 2025 г. дружеството няма наети лица по трудово правоотношение на длъжност „шофьор“. Единствено на 2025 г. са подадени данни до 02.02.2025 г. вкл. за наето едно лице.

На основание чл. 44-46 от АПК В. Г. Ф.» в качеството си на управител на „НИБОЛ“ ЕООД, е декларирал, съгл. декларация вх. № 4023-21- 628#2/05.12.2025г., че основната дейност на дружеството е логистична и транспортна дейност с МПС до 3.5 т., а Е. Д. с назначена по препоръка от познат. За причини за освобождаване на лицето е посочил, че същото „не отговаря на нуждите на дружеството“. Относно естеството на извършваната работа от Е. Д. управителят е посочил, че е организиран транспорт на карго палета, да контактува с шофьора, да следи документи, фактури, товарителници, фактури за разходи при превоз.

По време на проверката са били изисквани допълнително документи, доказващи реална стопанска дейност - договори за доставка/услуги, собственост на търговски помещения/обекти, фактури и др., източници на финансиране на дружеството, действащи офиси. Впоследствие от осигурителят е предоставен Нотариален акт за покупка на апартамент намиращ се на адреса посочен от Е. В. Д. и управителя В. Ф.* използван като офис на дружеството. Осигурителят не е представил документи, доказващи упражняването на стопанска дейност, както и документи, доказващи извършения труд от лицето.

Предвид констатациите и липсата на категорични доказателства за извършване от Е. В. Д. трудова дейност, контролният орган е приел, че лицето не е било осигурено лице и подадените данни за осигурителен стаж и доход от „НИБОЛ“ ЕООД са неоснователно подадени и подлежат на заличаване.

В тази връзка, са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21 -02092713\12.11.2025 г. за заличаване на подадените данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за Е. В. Д. за периода от 01.09.2025г. до 14.09.2025г. вкл.

Тези предписания са били обжалвани от дружеството по административен ред и с Решение № 1040-21-136/20.02.2026г. на Директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (ТП на НОИ) - С. град е отхвърлена жалбата на дружеството.

Правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО срещу акт, който подлежи на оспорване по съдебен ред и от лице с правен интерес от оспорването. Разгледана по същество на посочените в нея основания и в обхвата на служебната проверка по чл. 168 от АПК, настоящата инстанция намира, че жалбата е основателна поради следните съображения:

По аргумент от чл. 168, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 118, ал. 3 от КСО, при преценка на законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт, съдът следва да извърши цялостна проверка на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно - издаден ли е същият от компетентен орган, в законоустановената форма, при съблюдаване на процесуално правните и материалноправни предпоставки за издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в производството е Решение № 1040-21-136/20.02.2026г. на Директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (ТП на НОИ) - С. град, с което е отхвърлена жалбата на дружеството срещу Задължителни предписания изх. № ЗД-1-21-02092713/ 12.11.2025 г. на контролен орган към ТП на НОИ - С. град.

Съгласно чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО, при изпълнение на служебните си задължения контролните органи на НОИ дават задължителни предписания за спазване на разпоредбите по държавното обществено осигуряване и дейността, възложена на Националния осигурителен институт, а според чл. 15 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г., контролът за спазване на наредбата се осъществява от НАП и НОИ, във връзка с възложените им дейности. Според чл. 33, ал. 5, т. 4 и т. 7 от КСО, контролът по спазване на осигурителното законодателство, събирането на информация и поддържането на информационна система за осигурените лица, осигурителите и самоосигуряващите се лица се осъществява от НОИ. В процесния случай задължителните предписания са издадени от контролен орган в ТП на НОИ – С. град, въз основа на данни, установени с констативен протокол и в рамките на вменените му правомощия по събиране на информация за осигурените лица и осигурителите, както и осъществяване на контрол по спазване на осигурителното законодателство. Компетентността на контролните органи на ТП на НОИ да предпишат заличаване на данни произтича по-конкретно от разпоредбата на чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО, вр. чл. 15 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица.

Съобразно разпоредбата на чл. 117, ал. 1, т. 3 от КСО, пред ръководителя на съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт се подават жалби срещу задължителни предписания на контролните органи по чл. 108, ал. 1, т. 3. Според ал. 3 от същата разпоредба, ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С решението ръководителят на териториалното поделение на Националния осигурителен институт решава въпроса по същество или отменя разпореждането и връща преписката за ново разглеждане от компетентния административен орган, когато не са изяснени всички обстоятелства, отнасящи се до издаване на разпореждането.

В тази връзка следва да се приеме, че процесните задължителни предписания са издадени от контролен орган на ТП на НОИ – С. град – инспектор по осигуряването, при изпълнение на служебни задължения - тоест от компетентен орган, в качеството му на контролен орган по чл. 107, ал. 2, т. 1 от КСО, упражняващ административни правомощия по чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО. Същите са оспорени пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ – С. град. Решението е издадено от Т. В. - Директор на ТП на НОИ – С. град, който е материално и териториално компетентния по смисъла на чл. 117, ал. 1, т. 3 от КСО административен орган.

Освен издаден от компетентен по степен и материя административен орган, контролният административен акт е изготвен при спазване на законовите изисквания за форма и съдържание на акта по чл. 59, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 117, ал. 5 от КСО, като оспореното административно решение е надлежно мотивирано от фактическа и правна страна. Съответно не са налице основания за отмяна на акта по чл. 146, т. 1 и т. 2 от АПК.

Съдът не констатира допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени такива и основание по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК за отмяна на обжалваното решение.

Във връзка с материалната законосъобразност на оспорения акт, следва да бъде взето предвид

следното:

Съдът намира, че оспореният административен акт е издаден в противоречие с материално-правните разпоредби, поради следното:

На основание чл.4, ал.1 от КСО работниците и служителите са задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица. Съгласно разпоредбата на чл.5, ал.4, т.1 и т.2 от КСО, осигурителите и работодателите периодично представят в НАП данни за осигурителния доход, осигурителните вноски за ДОО, здравното осигуряване, допълнителното задължително пенсионно осигуряване и др. за всяко лице, подлежащо на осигуряване. В съответствие с разпоредбата на чл.5, ал.6 от КСО процедурата по подаване на декларациите по ал.4 е детайлно регламентирана с Наредба Н-8 от 29.12.2005 год. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите и за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, която в разпоредбата на чл.2, ал.1 предвижда задължение на работодателите да подават в ТД на НАП декларации по образец 1, в които да вписват изрично упоменатите в т.1 и т.2 данни. Според разпоредбата на ал.6 на чл.5 от КСО данните по ал.4, подавани от осигурителите се използват за изчисляване и отпускане на пенсии, парични обезщетения и помощи.

За работници и служители се считат лицата, упражняващи трудова дейност по трудово правоотношение. Трудовият договор, сключен между работника или служителя и работодателя преди постъпването на работа, следва да отговаря на изискванията за форма и съдържание, съгласно КТ. Но по смисъла на КСО, наличието само на валидно сключено и не прекратено трудово правоотношение не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, тъй като не е налице идентичност между трудовото и осигурителното правоотношение. Легална дефиниция за понятието „осигурено лице“ е дадена в §1, ал.1, т.3 от КСО, според която „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Според чл.10, ал.1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4 или чл.4а ал.1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Следователно изискването на законовата разпоредба, съдържаща определението за „осигурено лице“ по смисъла на КСО е лицето реално да осъществява трудова дейност въз основа на трудово правоотношение.

В настоящия случай безспорно по делото и установено от събрания по делото съвкупен доказателствен материал е обстоятелството, че между Е. Д., посочена в задължителните предписания и дружеството жалбоподател е бил сключен валиден писмен трудов договор, съдържащи подписите на страните и притежаващи всички необходими реквизити по чл. 66 от КТ. По делото са били събрани и други доказателства - платежни ведомости, обяснения и др, от които може да се направи изводът, че трудовите отношения са възникнали и съществували, поради което изводът на административния орган, че не е упражнявана трудова дейност е в разрез с тези доказателства.

На основание чл.74, ал.3 от Кодекса на труда в случаите, когато контролен или друг компетентен орган сметне, че трудовият договор е недействителен на някое от основанията, посочени в ал.1, той незабавно сезира съда, за да се произнесе по действителността на трудовия договор. Съгласно ал.2 на чл.74 от КТ недействителността на трудовия договор се обявява по реда на глава осемнадесета от КТ по реда на Гражданския процесуален кодекс (ГПК). Административният съд

не е компетентен да се произнася инцидентно по действителността на трудов договор в съдебно производство по оспорване на административен акт. Контролният орган на ТП на НОИ – С. град не е изпълнил задължението си по чл.74, ал.3 от КТ и без да се съобрази с правилото на чл.74, ал.5 от КТ, не е признал действието на сключените между страните трудови договори, като е дал предписания на работодателя да коригира подадената информация за Регистъра на осигурените лица. При липса на влязъл в сила съдебен акт, който е обявил недействителност на всеки сключен и редовен от външна страна трудов договор, издадените задължителни предписания и решението на Директора на ТП на НОИ са незаконосъобразни. Едва след произнасянето на районния съд по реда на ГПК би било налице основание за издаване на оспореното предписание по реда на чл.108, ал.1, т.3 от КСО. В този смисъл е Решение № 4512 от 27.03.2019 год. на ВАС по адм. дело № 1298/2019 год., VI о. и Решение № 4547 от 27.03.2019 год. на ВАС по адм. дело № 10938/2018 год. В случая е налице заобикаляне на разпоредбите на Кодекса на труда във връзка с доказателствената сила на трудовия договор за съществуването на трудовото правоотношение и се извършват констатации за нуждите на контролното производство в НОИ, които в съдебното производство следва да бъдат проверени с всички допустими доказателства по реда на процесуалния закон ГПК. Следва да се отбележи още, че предвидения конститутивен иск по реда на чл.74, ал.3 от КТ се провежда с участието на работника/служителя, което осигурява пълното му право на защита, докато настоящото съдебно производство се развива само между осигурителя и контролният орган, а задължаването на работодателя да подаде нови данни за осигуряването на цитираните лица, безспорно накърнява техните права на осигурени лица и има сериозни правни последици. Доколкото по делото няма твърдения за проведено производство за обявяване на недействителност на процесните трудови договори, се налага изводът, че при липсата на влязъл в сила съдебен акт, решението на Директора на ТП на НОИ е незаконосъобразно. Подадените от осигурителя данни по чл.5, ал.4, т.1 от КСО в регистъра на осигурените лица за лица и периоди с Декларация обр. 1 не се явяват некоректни, поради което неправилно са били издадени Задължителни предписания от контролен орган на НОИ - С. град за тяхното заличаване.

Предвид изложеното съдът счита, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен административен орган, в законоустановената форма, при спазване на процесуалноправните правила, но в несъответствие с материалния закон и с целта на закона, поради което е незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

Относно разноските.

При посочения изход на спора, на основание чл. 120, ал. 2 от КСО, на жалбоподателя, се дължат извършените разноски по производството. Съобразно представения списък на разноските и доказателствата за изплащането им, същите са в размер на 640,56 евро. Мотивите за прекомерност на адвокатското възнаграждение са бланкетни и като такива не подлежат на обсъждане и разглеждане от съда.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на “Нибол” ЕООД с ЕИК[ЕИК] - Решение № 1040-21-136/20.02.2026г. на Директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (ТП на НОИ) - С.

град, с което са потвърдени Задължителни предписания изх. № ЗД-1-21-02092713/ 12.11.2025 г. на контролен орган към ТП на НОИ - С. град.

ОСЪЖДА Териториално поделение на Националния осигурителен институт С. 3., представляван от Директора Д. Щ. да заплати на „Вибродиагностика“ ЕООД, с ЕИК:[ЕИК] представлявано от управителя К.М.К., сумата 470.00 лв. /четиристотин и седемдесет/ лева, представляваща направените деловодни разноси по производството.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.